

ORZECZENIE

Główniej Komisji Orzekającej w Sprawach o Naruszenie Dyscypliny Finansów Publicznych

Warszawa, 30 września 2024 r.

Główna Komisja Orzekająca w Sprawach o Naruszenie Dyscypliny Finansów Publicznych
w składzie:

Przewodniczący:	Członek GKO:	Sławomir Franek
Członkowie:	Członek GKO:	Robert Lizak (spr.)
	Członek GKO:	Artur Chełstowski
Protokolant:		Danuta Gzyra

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych **Roberta Wydry**,
po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 30 września 2024 r. odwołania wniesionego przez
obrońcę Obwinionej (...) (za(...) u(...) (...); (...)) – pełniącej w czasie zarzuczonego jej
naruszenia dyscypliny finansów publicznych funkcję Dyrektora Domu Kultury (...), od
orzeczenia Regionalnej Komisji Orzekającej w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów
publicznych przy Regionalnej Izbie Obrachunkowej w Warszawie z 21 września 2023 r., sygn.
akt: RKO.6111.17.2023, którym Komisja I instancji uznała Obwinioną odpowiedzialną za
naruszenie dyscypliny finansów publicznych określone w:

- 1. art. 9 pkt 3** uondfp, polegające na niedokonaniu w terminie zwrotu dotacji w
należnej wysokości, tj. zwrotu dotacji niewykorzystanej do końca roku budżetowego
2020 w kwocie 24.000,00 zł, co jest sprzeczne z § 3 ust. 1, 2, 4 oraz 5 umowy (...) w
celu wykonania uchwały nr (...) z dnia (...), zawartej w dniu (...) pomiędzy Miastem
(...), a Domem Kultury (...) w imieniu którego działała p.o. Dyrektora (...) oraz z art.
251 ust. 1 ustawy o finansach publicznych¹.

Zgodnie z art. 251 ust. 1 ustawy o finansach publicznych dotacje udzielone z budżetu
jednostki samorządu terytorialnego w części niewykorzystanej do końca roku
budżetowego podlegają zwrotowi do budżetu tej jednostki w terminie do dnia 31

¹ Ustawa z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2022 r. poz. 1634, z późn. zm.)

stycznia następnego roku, z zastrzeżeniem terminów wynikających z przepisów wydanych na podstawie art. 189 ust. 4.

Zgodnie z § 3 ust. 1 umowy (...) z dnia (...) Dom Kultury (...) powinien wykorzystać dotację poprzez zapłatę za zrealizowane prace, na które dotacja została przyznana, do dnia 31 grudnia 2020 r. Jak wskazuje § 3 ust. 2 ww. umowy, cyt. „Przez wykorzystanie dotacji rozumie się zapłatę za zrealizowane prace objęte Zadaniem, na które dotacja została udzielona”.

Zgodnie zaś z § 3 ust. 4 oraz 5 ww. umowy zwrotu pobranej, a nie wykorzystanej dotacji udzielonej w roku 2020 wraz z odsetkami bankowymi należało dokonać na wskazany w umowie odpowiedni numer konta wydatków (...).

Dom Kultury (...) powinien dokonać zwrotu dotacji niewykorzystanej do końca roku budżetowego 2020 w kwocie 24.000,00 zł do dnia 31 stycznia następnego roku, tj. do dnia 31 stycznia 2021 r. Okoliczność braku zwrotu dotacji niewykorzystanej do końca roku budżetowego w kwocie 24.000,00 zł przedstawia dokument księgowy Nr (...) wyciąg bankowy (...) stanowiący załącznik nr 13 do zawiadomienia oraz szczegółowy wyciąg z konta Domu Kultury (...) z dnia (...). Czasem naruszenia dyscypliny finansów publicznych jest dzień 01 lutego 2021 r., tj. dzień następujący po upływie terminu, w którym określone działanie (zwrot dotacji niewykorzystanej do końca roku budżetowego) powinno nastąpić. Powyższe obecnie i w dacie popełnienia zarzucanych czynów narusza art. 251 ust. 1 ustawy o finansach publicznych oraz § 3 ust, 1, 2, 4 oraz 5 umowy (...) w celu wykonania uchwały (...) z dnia (...) zawartej w dniu (...) pomiędzy (...) a Domem Kultury (...);

2. art. 11 pkt 1 uondfp, polegające na dokonaniu wydatku ze środków publicznych z naruszeniem przepisów dotyczących dokonywania poszczególnych rodzajów wydatków, poprzez dokonanie przelewu przez Dom Kultury (...) w wysokości 24.000,00 zł pod tytułem „Kaucja gwarancyjna aneks nr 1 z dnia (...)” w dniu (...) na rzecz Fundacji (...) (z siedzibą: (...)), co jest sprzeczne z § 3 ust. 1 umowy (...) w celu wykonania uchwały nr (...) z dnia (...) zawartej w dniu (...) pomiędzy (...) a Domem Kultury (...) w mieniu którego działała p.o. Dyrektora (...) oraz z art. 44 ust. 2 ustawy o finansach publicznych.

Stosownie do art. 44 ust. 2 ustawy o finansach publicznych jednostki sektora finansów publicznych dokonują wydatków zgodnie z przepisami dotyczącymi poszczególnych rodzajów wydatków.

Sygn. akt BDF1.4800.127.2023

Zgodnie z § 3 ust. 1 umowy (...) z dnia (...) Dom Kultury (...) powinien wykorzystać dotację poprzez zapłatę za zrealizowane prace, na które dotacja została przyznana, do dnia 31 grudnia 2020 r.

Okoliczność dokonania wydatku ze środków publicznych z naruszeniem przepisów dotyczących dokonywania poszczególnych rodzajów wydatków w kwocie 24.000,00 zł przedstawia dokument księgowy Nr (...) wyciąg bankowy (...) stanowiący załącznik nr 14 do zawiadomienia oraz szczegółowy wyciąg z konta Domu Kultury (...) z dnia (...). Czasem popełnienia naruszenia jest data dokonania ww. wydatku, tj. 20 stycznia 2021 r. Powyższe obecnie i w dacie popełnienia zarzucanych czynów narusza art. 44 ust. 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych oraz § 3 ust. 1 umowy (...) w celu wykonania uchwały nr (...) z dnia (...) zawartej w dniu (...) pomiędzy (...) a Domem Kultury (...).

Komisja Orzekająca I instancji odstąpiła od wymierzenia kary Obwinionej (...), natomiast obciążyła ją obowiązkiem zwrotu kosztów postępowania na rzecz Skarbu Państwa w kwocie 510,49 zł.

orzeka

- 1. na podstawie art. 147 ust. 1 pkt 2a uondfp uchyla zaskarżone orzeczenie w całości;**
- 2. na podstawie art. 78 ust. 1 pkt 7 w zw. z art. 28 ust. 1 uondfp umarza postępowanie w sprawie.**

Pouczenie:

Orzeczenie niniejsze jest prawomocne w dniu jego wydania. Na niniejsze orzeczenie – w terminie 30 dni od dnia jego doręczenia – służy skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę wnosi się za pośrednictwem Głównej Komisji Orzekającej.

Uzasadnienie

Po złożeniu przez Prezydenta Miasta (...) zawiadomienia o ujawnionych okolicznościach wskazujących na naruszenie dyscypliny finansów publicznych w Domu Kultury (...) (pismo znak (...) z dnia (...)), Zastępca Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych wszczął w dniu 6 marca 2023 r. postępowanie wyjaśniające w sprawie o naruszenie dyscypliny finansów publicznych wobec (...), pełniącej obowiązki Dyrektora Domu Kultury (...). W następstwie

Sygn. akt BDF1.4800.127.2023

powyższego, Regionalna Komisja Orzekająca w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych przy Regionalnej Izbie Obrachunkowej w Warszawie, zwana dalej „RKO”, orzeczeniem z dnia 21 września 2023 r., sygn. akt RKO.6111.17.2023, uznała Obwinioną (...) odpowiedzialną za naruszenie dyscypliny finansów publicznych określone w:

- art. 9 pkt 3 uondfp², polegające na niedokonaniu w terminie zwrotu dotacji w należnej wysokości, tj. zwrotu dotacji niewykorzystanej do końca roku budżetowego 2020 w kwocie 24.000,00 zł, co jest sprzeczne z § 3 ust. 1, 2, 4 oraz 5 umowy (...) w celu wykonania uchwały nr (...) z dnia (...), zawartej w dniu (...) pomiędzy Miastem (...), a Domem Kultury (...) w imieniu którego działała p.o. Dyrektora (...) oraz z art. 251 ust. 1 ustawy o finansach publicznych – dalej „ufp”. Czasem naruszenia dyscypliny finansów publicznych jest dzień 1 lutego 2021 r., tj. dzień następujący po upływie terminu, w którym określone działanie (zwrot dotacji niewykorzystanej do końca roku budżetowego) powinno nastąpić.
- art. 11 pkt 1 uondfp, polegające na dokonaniu wydatku ze środków publicznych z naruszeniem przepisów dotyczących dokonywania poszczególnych rodzajów wydatków, poprzez dokonanie przelewu przez Dom Kultury (...) w wysokości 24.000,00 zł pod tytułem „Kaucja gwarancyjna aneks nr 1 z dnia (...)” w dniu (...) na rzecz Fundacji (...) (z siedzibą: (...)), co jest sprzeczne z § 3 ust. 1 umowy (...) w celu wykonania uchwały nr (...) z dnia (...) zawartej w dniu (...) pomiędzy Miastem (...) a Domem Kultury (...), w którego imieniu działała p.o. Dyrektora (...) oraz z art. 44 ust. 2 ufp. Stosownie do art. 44 ust. 2 ufp, jednostki sektora finansów publicznych dokonują wydatków zgodnie z przepisami dotyczącymi poszczególnych rodzajów wydatków. Czasem popełnienia naruszenia jest data dokonania ww. wydatku, tj. 20 stycznia 2021 r.

Komisja Orzekająca I instancji odstąpiła od wymierzenia kary Obwinionej (...), natomiast obciążyła ją obowiązkiem zwrotu kosztów postępowania na rzecz Skarbu Państwa w kwocie 510,49 zł.

Z ustalonego przez RKO stanu faktycznego wynika, że dniu (...) pomiędzy Miastem (...), reprezentowanym przez Burmistrza (...) oraz Zastępcę Burmistrza (...) a Domem Kultury (...), w którego imieniu działała (...) - pełniąca wówczas obowiązki Dyrektora Domu Kultury (...), została zawarta umowa nr (...) w celu wykonania uchwały nr (...) z dnia (...) w przedmiocie

² Ustawa z dnia 17 grudnia 2004 r. o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych (Dz. U. z 2024 r. poz. 104)

Sygn. akt BDF1.4800.127.2023

udzielenia dotacji celowej z budżetu dla pozostałych jednostek zaliczanych do sektora finansów publicznych na realizację zadań w ramach budżetu obywatelskiego w obszarze funkcjonalnym (...). Umowę zawarto na podstawie art. 250 i art. 15 ust. 3 pkt 3 ufp. Przedmiotowa umowa stała się podstawą udzielenia przez Miasto (...), reprezentowane przez Urząd (...), dotacji celowej Domowi Kultury (...) w wys. 96.500,00 zł na projekt pt. „(...)” z przeznaczeniem na realizację zadania. Osobą odpowiedzialną za prawidłowe wykorzystanie i rozliczenie ww. dotacji celowej wskazano Dyrektora Domu Kultury (...). Co istotne, w § 3 ust. 1 ww. umowy zawarto postanowienie, zgodnie z którym, wykorzystanie dotacji nastąpi w terminie do dnia 31 grudnia 2020 r. Z kolei z brzmienia § 3 ust. 2 wynikało, że przez wykorzystanie dotacji rozumie się zapłatę za zrealizowane prace objęte zadaniem określonym w umowie, na które dotacja została udzielona. W dniu (...) zawarto umowę nr (...) pomiędzy Domem Kultury (...) a Fundacją (...) (wpisaną pod nr KRS (...)), której przedmiotem była realizacja projektu z budżetu obywatelskiego w roku 2020 pt. „(...)”. Termin realizacji usług objętych zakresem umowy nr (...) wyznaczono na dzień (...). W dniu (...) strony zawarły Aneks nr 1 do umowy nr (...), w którym wydłużono termin realizacji zadania do dnia 31 grudnia 2020 r. Na podstawie ww. umowy ustalono wynagrodzenie w wys. 96.500,00 zł, którego płatność miała nastąpić w 3 transzach przelewem, po prawidłowym podpisaniu protokołu odbioru częściowego oraz przedstawieniu faktury przez Wykonawcę z terminem płatności 21 dni od daty jej dostarczenia do Zamawiającego. Z materiałów sprawy wynika, że Wykonawca ostatecznie wystawił 2 faktury na łączną kwotę 96.500,00 zł, tj.:

- Fakturę VAT nr (...) z dnia 28 października 2020 r. z terminem zapłaty 21 dni (wpływ do Domu Kultury (...) w dniu 29 października 2020 r. na łączną kwotę 43.500,00 zł, w tym za realizację I etapu projektu z budżetu obywatelskiego w roku 2020 w kwocie 21.500,00 zł, a także za realizację III etapu projektu z budżetu obywatelskiego w roku 2020 w kwocie 22.000,00 zł;
- Fakturę VAT nr (...) z dnia 31 grudnia 2020 r. (wpływ do Domu Kultury (...) w dniu 31 grudnia 2020 r.) na łączną kwotę 53.000,00 zł, tytułem za realizację II etapu projektu z budżetu obywatelskiego w roku 2020. Na dokumencie nie został wskazany termin zapłaty.

Zgodnie z brzmieniem ww. umowy, wykonanie prac miało zostać potwierdzone w protokole odbioru sporządzonym i podpisanym przez przedstawiciela Domu Kultury (...) i Fundacji (...), na podstawie przeprowadzonej kontroli w terenie. W protokole odbioru zamieszczono

Sygn. akt BDF1.4800.127.2023

adnotację, że „w trakcie dokonywania czynności odbioru oraz powstałych wad, na podstawie § 9 pkt 4 oraz 6 nr (...) z dnia (...), Zamawiający wzywa Wykonawcę do ich usunięcia w terminie nie dłuższym niż 7 dni, tj. od daty podpisania protokołu do dnia 7 stycznia 2021 r. Przyjęto, że napraw wymaga (...)in. ogrodzenie oraz domek (...). Wartość napraw została oszacowana na kwotę 24 000.00 zł”. W następstwie powyższego, Dyrektor Domu Kultury (...) (...) zwróciła się do Fundacji (...) o „wpłacenie kwoty gwarancyjnej w wysokości 24 000.00 zł (...) tytułem zabezpieczenia na poczet dokonywania usunięcia usterek” (pismo z dnia 31 grudnia 2020 r.,).

RKO zwróciła uwagę, że w umowie nr (...) zawartej pomiędzy Domem Kultury (...) i Fundacją (...) nie przewidziano kaucji gwarancyjnej, jak również przedmiotowego postanowienia nie wprowadzono przez strony do umowy w drodze aneksu. Jednak w piśmie z dnia 31 grudnia 2020 r. Fundacja (...) - w imieniu, którego podpis złożył Wiceprezes Zarządu Fundacji oraz Domu Kultury (...) - w imieniu, którego podpis złożyła (...) - oświadczyli, iż w związku z wystąpieniem wzajemnych należności i zobowiązań, stosownie do postanowień art. 498 i art. 499 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeksu cywilnego³, w dniu 31 grudnia 2020 r. dokonana została kompensata wzajemnych wierzytelności na kwotę 24.000,00 zł. Zgodnie z pismem, należności Domu Kultury (...) oszacowane zostały na kwotę 24.000,00 zł w protokole odbioru końcowego z dnia 31 grudnia 2020 r., a zobowiązania Domu Kultury (...) z faktury nr (...) z dnia 31 grudnia 2020 r. na kwotę 53.000,00 zł. W związku z powyższym, po wzajemnych rozliczeniach, na konto Fundacji (...) w dniu 31 grudnia 2020 r. Dom Kultury (...) przełał kwotę w wysokości 29.000,00 zł, zgodnie z dokumentem księgowym Nr (...) wyciąg bankowy (...) stanowiący załącznik nr 13 do zawiadomienia oraz szczegółowym wyciągiem z konta Domu Kultury „(...) z dnia 31 grudnia 2020 r. .

Z dalszych ustaleń RKO wynika, że w dniu 19 stycznia 2021 r. komisja składająca się z przedstawicieli stron umowy sporządziła protokół odbioru pousterkowego, w którym zawarto adnotację, po zapoznaniu się ze stanem zaawansowania prac, że „W trakcie dokonywania czynności odbioru pousterkowego Zamawiający stwierdza usunięcie przez Wykonawcę wskazywanych wad. Naprawione zostało ogrodzenie oraz domek (...). 1) Prace zostały wykonane do 7.01.2021 r. 2) Wartość odebranych niniejszym protokołem prac wynosi: 24 000.00 (...). 3) Niniejszy protokół stanowi podstawę do wypłaty należności”. Protokół zatwierdziła (...) - Dyrektor Domu Kultury (...), a w dniu 20 stycznia 2021 r. Dom Kultury (...) przełał na konto Fundacji (...) kwotę w wysokości 24.000,00 zł, tytułem: „Kaucja

³ Dz. U. z 2024 r. Poz. 1061, t.j.

Sygn. akt BDF1.4800.127.2023

gwarancyjna aneks nr 1 z dnia 25.11.2020". RKO dostrzegła, że zgodnie z brzmieniem § 3 ust. 3 umowy nr (...), Dyrektor Domu Kultury (...) była zobowiązana do złożenia do Wydziału (...) rozliczenia dotacji ze środków uzyskanych w danym roku w ciągu 30 dni od zakończenia realizacji projektu. W praktyce, sprawozdanie zostało złożone do Wydziału (...) z datą 4 stycznia 2021 r. (wpływ do Wydziału (...) w dniu 7 stycznia 2021 r.). Z przedmiotowego sprawozdania wynika, że ujęto w nim fakturę nr (...) z dnia 31 grudnia 2020 r. wskazując w kolumnie nr 6 „w tym wartość sfinansowana ze środków pochodzących z dotacji: 53.000,00 zł”, pomimo, iż płatność za fakturę nr (...) nastąpiła w dniu 31 grudnia 2020 r. w kwocie 29.000,00 zł, natomiast kwota 24.000,00 zł została przelana przez Dom Kultury (...) dopiero w dniu 20 stycznia 2021 r.

W dalszej części uzasadnienia RKO przywołała wyjaśnienia Zastępcy Dyrektora Domu Kultury (...) Pani (...) złożone w trakcie kontroli przeprowadzonej przez organizatora Domu Kultury (...), która stwierdziła, że Dom Kultury (...) w dniu 31 grudnia 2020 r. dokonał przelewu za fakturę (...) z dnia 31 grudnia 2020 r. potrącając jednocześnie swoją należność wynikającą z kompensaty należności, a następnie, po usunięciu przez kontrahenta wad i usterek została zwrócona kontrahentowi kaucja gwarancyjna zatrzymana w wyniku dokonanego potrącenia na koncie depozytowym, co stanowiło wyłącznie zabezpieczenie interesów Domu Kultury (...). Dodała, że powyższe miało działać mobilizująco na Wykonawcę, który miał usunąć wady w wykonanym przedmiocie umowy jak najszybciej. W ocenie Zastępcy Dyrektora Domu Kultury (...), w sytuacji braku dokonania potrącenia (kompensaty) mogłoby dojść do sytuacji, że całe wynagrodzenie otrzymałby wykonawca jeszcze przed usunięciem wad i usterek, a następnie w ogóle do usuwania wad nie przystąpić, co skutkowałoby wadliwie wykonanym przedmiotem umowy przez Wykonawcę. Wreszcie Pani (...) podsumowała, że Dom Kultury (...) posiadałby przedmiot umowy obarczony wadami i konieczność wzywania wykonawcy do usunięcia wad, a być może nawet stanąć przed koniecznością wytoczenia procesu sądowego o zobowiązanie do usunięcia wad lub o odszkodowanie, podczas gdy dokonane potrącenie spowodowało, że środki zostały zabezpieczone, a następnie zwolnione i zapłacone niezwłocznie po usunięciu wad przez wykonawcę. RKO przywołała również wyjaśnienia złożone na rozprawie w dniu 21 września 2023 r. przez Obwinioną (...), według której dotacja została wykorzystana, ponieważ faktura została przyjęta ostatniego dnia roku, w uzgodnieniu z wykonawcą. Dodała, że „wykonawca sam zasugerował, że nie ma problemu, żebyśmy całą kwotę potrącili z jego wypłaty, żeby na jego rzecz poprawić”. W ocenie Obwinionej, projekt okazał się sukcesem społecznym, choćby ze względu na czas pandemii,

Sygn. akt BDF1.4800.127.2023

bowiem (...) umiejscowiona w plenerze dawala ludziom z depresją w okresie izolacji dodatkową przestrzeń, a inicjatywa doczekała się kolejnych swoich edycji.

W następstwie powyższych ustaleń, RKO doszła do konstatacji, że postawione zarzuty naruszenia dyscypliny finansów publicznych we wniosku o ukaranie były uzasadnione.

W dalszej części uzasadnienia orzeczenia RKO odniosła się do porównania oceny stanu faktycznego ze stanem prawnym, zwłaszcza w zakresie podstaw prawnych udzielania i rozliczania dotacji, w tym części niewykorzystanej, a także wskazania konkretnego terminu jej rozliczenia, a także wskazania terminu zaistnienia naruszenia i wzorca właściwego postępowania, zarówno w odniesieniu do naruszenia określonego w art. 9 pkt 3 uondfp – polegającego na niedokonaniu w terminie zwrotu dotacji w należytym wysokości, jak i naruszenia określonego w art. 11 pkt 1 uondfp – polegającego na dokonaniu wydatku ze środków publicznych z naruszeniem przepisów dotyczących dokonywania poszczególnych rodzajów wydatków. W ocenie RKO, okoliczność braku zwrotu dotacji niewykorzystanej do końca roku budżetowego w kwocie 24.000,00 zł ustalono na podstawie dokumentu księgowego Nr (...) – wyciąg bankowy (...) stanowiący załącznik nr 13 do zawiadomienia oraz szczegółowego wyciągu z konta Domu Kultury (...) w (...) z dnia 31 grudnia 2020 r. Z kolei środki przelane przez Dom Kultury (...) w dniu 20 stycznia 2021 r. w kwocie 24.000,00 zł tytułem „Kaucja gwarancyjna aneks nr 1 z dnia 25.11.2020” uznać należy za środki dotacji celowej wykorzystane po terminie wynikającym z § 3 ust. 1 umowy nr (...). Zgodnie z § 5 ust. 1 umowy nr (...), za prawidłowe wykorzystanie i rozliczenie dotacji celowej przeznaczonej na sfinansowanie zadania przekazanej Domowi Kultury (...) odpowiedzialna była (...) – Dyrektor Domu Kultury (...). RKO przyjęła, że czasem naruszenia dyscypliny finansów publicznych z art. 9 pkt 3 uondfp jest dzień 1 lutego 2021 r., tj. dzień następujący po upływie terminu, w którym określone działanie (zwrot dotacji niewykorzystanej do końca roku budżetowego) powinno nastąpić, a czasem popełnienia naruszenia z art. 11 pkt 1 uondfp jest data dokonania ww. wydatku, tj. 20 stycznia 2021 r.

W uzasadnieniu orzeczenia RKO podkreśliła, że generalną zasadą, która winna przyświecać kierownikowi jednostki sektora finansów publicznych jest zasada obligatoryjności, oznaczająca bezwzględny i rygorystycznie przestrzegany obowiązek stosowania przepisów ustawowych, co stanowi warunek poprawności oraz skuteczności realizacji przypisanych zadań. Ponadto, RKO podzieliła zdanie Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych, że nie zaistniała żadna z okoliczności określonych w art. 78 ust. 1 uondfp. Zarzucane czyny miały miejsce, wypełniają znamiona naruszenia dyscypliny finansów publicznych, skutki

Sygn. akt BDF1.4800.127.2023

rozpatrywanych czynów dla finansów publicznych – ze względu na kwotę dotacji, która powinna być zwrócona – nie mogą zostać uznane za znikome. Dotacje to wydatki o szczególnym charakterze, ponieważ stanowią pomoc i podlegają szczególnym zasadom wydatkowania i rozliczenia. RKO dodała, że przesunięcie terminu wykonania umowy na 31 grudnia, tzn. ostatni dzień wykorzystania dotacji otrzymanej od gminy, wiązało ze sobą niebezpieczeństwo niewykorzystania środków, co też się stało. W praktyce, zamawiający w dniu 31 grudnia 2020 r. stwierdził usterki w wykonaniu zadania wyznaczając termin ich usunięcia na 7 stycznia 2021 r., a ostateczny odbiór prac nastąpił 19 stycznia 2021 r., podczas gdy zapłata wykonawcy nastąpiła 20 stycznia 2021 r. Oznacza to, że wykonanie zadania i zapłata nastąpiły faktycznie w styczniu następnego roku, a nie 31 grudnia roku budżetowego. Ze względu na krótką zwłokę w wykonaniu zadania, na które jednostka otrzymała dotację oraz fakt, że zlecone zadanie zostało wykonane i rozliczone, na podstawie art. 36 ust 1 uodnfp, RKO odstąpiła od wymierzenia kary. O kosztach RKO orzekła na podstawie art. 167 ust. 1 uodnfp.

Z orzeczeniem RKO nie zgodziła się Obwiniona (...), która pismem z dnia 7 listopada 2023 r., za pośrednictwem profesjonalnego obrońcy, złożyła odwołanie od orzeczenia wydanego w dniu 21 września 2023 r., w sprawie o nr RKO.6111.17.2023, zaskarżając je w całości na swą korzyść. Pierwszy z zarzutów Obrońcy Obwinionej dotyczył błędu w ustaleniach faktycznych, który polegał na pominięciu i nieustaleniu w stanie faktycznym przyjętym za podstawę wydanego w sprawie orzeczenia, faktu mającego znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy w myśl art. 87 uodnfp, w postaci zawarcia przez Dom Kultury (...) z Fundacją (...) umowy o zabezpieczenie roszczeń Domu Kultury (...) (...), polegającej na ustanowieniu kaucji gwarancyjnej na kwotę 24 000 zł na poczet dokonywania usunięcia usterek przez Fundację (...), która to umowa została zawarta poprzez wystąpienie Obwinionej pismem z dnia 31 grudnia 2020 r. do Fundacji (...) oraz podpisaniem przez Dom Kultury (...) i Fundację (...) porozumienia z dnia 31 grudnia 2020 r., w którym to Fundacja wyraziła zgodę na wpłacenie kaucji gwarancyjnej do Domu Kultury (...).

Drugi zarzut objął zakresem przedmiotowym błąd w ustaleniach faktycznych polegający na pominięciu i nieustaleniu w stanie faktycznym przyjętym za podstawę wydanego w sprawie orzeczenia, faktu dokonania przez Obwinioną potrącenia przysługującej mu wierzytelności z tytułu kaucji gwarancyjnej w wysokości 24 000 zł z wierzytelnością przysługującą Fundacji (...) w wysokości 53 000 zł, co skutkowało umorzeniem wierzytelności wyższej do wysokości

Sygn. akt BDF1.4800.127.2023

wierzytelności niższej, a następnie wypłatą na rzecz Fundacji kwoty 29 000 zł w dniu 31 grudnia 2020 r. tytułem pozostałego do zapłaty wynagrodzenia, bowiem pozostała kwota 24 000 zł z wynagrodzenia wykonawcy została umorzona na skutek potrącenia. Kolejny zarzut dotyczył naruszenia przepisu prawa materialnego przez jego niewłaściwe zastosowanie, tj. art. 9 pkt 3 uondfp i art. 251 ust. 1 ufp, polegające na przyjęciu, że Obwiniona nie wykorzystwała udzielonej dotacji do końca roku budżetowego 2020, w sytuacji, gdy wykorzystanie dotacji przeznaczonej na zapłatę wynagrodzenia na rzecz Fundacji (...) nastąpiło w całości w dniu 31 grudnia 2020 r. poprzez zapłatę całego wynagrodzenia, zaś kwota 24 000 zł stanowiła od daty zawarcia umowy o ustanowienie kaucji gwarancyjnej i dokonania potrącenia, kwotę zabezpieczoną na poczet należytego wykonania umowy. Wreszcie ostatni zarzut dotyczył naruszenia przepisu prawa materialnego, tj. art. 11 ust. 1 uondfp w zw. z art. 44 ust. 2 ufp, poprzez jego nieprawidłową wykładnię, która polegała na uznaniu, że brzmienie § 3 ust. 1 umowy nr (...) stanowi przepis dotyczący poszczególnych rodzajów wydatków, o którym mowa w art. 33 ust. 2 ufp.

W uzasadnieniu odwołania Obrońca Obwinionej przyjął, że RKO oparła ustalenia na stanie faktycznym, który w swojej treści pominął czynności prawne dokonane w dniu 31 grudnia 2020 r. pomiędzy Domem Kultury (...) a Fundacją (...), konstatując jedynie stwierdzeniem, że strony umowy złożyły oświadczenia o określonej treści, jednakże nie traktuje ich jako czynności konstytuujących stan prawny. W ocenie Obrońcy Obwinionej, pomimo tego, że strony umowy nr (...) nie sporządziły dokumentu zatytułowanego aneks do umowy, to nie sposób przyjąć, że złożone w dniu 31 grudnia 2020 r. oświadczenia nie wywołały żadnych skutków prawnych pomiędzy stronami zmodyfikowały treści tej umowy. Obrońca dodał, że zgodnie z brzmieniem § 11 ust. 3 przedmiotowej umowy, treść jej mogła zostać zmieniona w formie pisemnej pod rygorem nieważności, a więc w następstwie złożonych oświadczeń stron w dniu 31 grudnia 2020 r. w formie pisemnej. Dlatego wnioskować należy, że wywołały one skutek prawny w nich zawarty. Zdaniem Obrońcy Obwinionej, ustanowienie przez strony umowy zabezpieczenia w postaci kaucji gwarancyjnej w kwocie 24 000 zł na poczet przewidywanych kosztów usunięcia wad przedmiotu umowy, które zostały wycenione na taką właśnie kwotę, a następnie dokonanie potrącenia wzajemnych roszczeń spowodowało, że roszczenie Fundacji (...) o wypłatę pozostałego wynagrodzenia w wysokości 53 000 zł. uległo umorzeniu o kwotę 24 000 zł, do wysokości roszczenia Domu Kultury (...) o wpłatę kaucji gwarancyjnej. Tym samym, z chwilą dokonania tej czynności prawnej zapłata wynagrodzenia Fundacji (...) została zakończona, a tym samym cała kwota

Sygn. akt BDF1.4800.127.2023

dotacji została wykorzystana. obrońca Obwinionej stanął na stanowisku, że powyższy wywód powinien doprowadzić RKO do wniosku, że Dom Kultury (...) zrealizował swoje zobowiązanie z tytułu zapłaty wynagrodzenia Fundacji (...) w całości, co jest równoznaczne z wykorzystaniem dotacji w całości.

W dalszej części uzasadnienia odwołania obrońca Obwinionej zwrócił uwagę, że w odniesieniu do zarzutu dokonania wydatków ze środków publicznych z naruszeniem przepisów dotyczących dokonywania poszczególnych rodzajów wydatków, tj. art. 11 ust. 1 uoondfp, RKO odwołała się nie do przepisów prawa, ale do umowy (...). Umowa nie jest natomiast „przepisem dotyczącym dokonywania poszczególnych rodzajów wydatków”. W ocenie obrońcy Obwinionej, nie sposób zatem zgodzić się z argumentacją RKO, że działanie Obwinionej stanowiło wydatkowanie środków wbrew przepisom prawa, co oznacza, że przelew dokonany w dniu 20 stycznia 2021 r. nie stanowił wydatkowania środków publicznych zapłaty wynagrodzenia, ale zwrot wcześniej ustanowionej kaucji gwarancyjnej w kwocie 24 000 zł. Wreszcie w uzasadnieniu odwołania obrońca Obwinionej podniósł, że pomimo decyzji o odstąpieniu od ukarania, w tej sprawie nastąpią negatywne skutki dla reprezentowanego przez Obwinioną podmiotu, tj. Dom Kultury (...), za sprawą aktywnej postawy Obwinionej w pełnionej przez nią funkcji, której uznanie za winną naruszenia dyscypliny finansów, w konsekwencji zniszczy perspektywę otrzymania tych środków, a także zerwaniem relacji z pozostałymi grantodawcami. Konstatując, obrońca Obwinionej wniósł, na podstawie art. 147 ust. 1 pkt 2 uoondfp, o uchylenie zaskarżonego orzeczenia w całości i uniewinnienie Obwinionej (...) od przypisywanych jej czynów.

Główna Komisja Orzekająca w Sprawach o Naruszenie Dyscypliny finansów Publicznych (dalej „GKO”), po rozpoznaniu odwołania na rozprawie 30 września 2024 r. zważyła, co następuje.

Po dokonaniu wszechstronnej analizy zgromadzonego przez RKO materiału dowodowego, GKO stwierdziła, że jest on kompletny i wiarygodny, tym samym przyjęła go jako podstawę orzekania w postępowaniu odwoławczym (...). Jednakże GKO nie podzieliła w pełni argumentacji przyjętej przez RKO w wydanym orzeczeniu i ją zweryfikowała i uzupełniła. Jednocześnie GKO nie uwzględniła argumentów przedstawionych w odwołaniu przez obrońcę Obwinionej, do których odniosła się merytorycznie w dalszej części wywodu. GKO dokonała porównania stanu prawnego obowiązującego w czasie popełnienia zarzucanego

Sygn. akt BDF1.4800.127.2023

czynu ze stanem obowiązującym w dniu orzekania i potwierdziła ustalenia RKO, że przepisy mające zastosowanie w okolicznościach niniejszej sprawy nie uległy zmianie.

Na wstępie GKO dokonała przeglądu przepisów prawa, które stanowią podstawę przyznania i rozliczenia dotacji. Na podstawie art. 7 ust. 1 pkt 9 w zw. z art. 18 ust. 2 pkt 9 lit. h ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym⁴ oraz art. 13 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 25 października 1991 r. o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej⁵, Gmina odpowiada za zaspokajanie zbiorowych potrzeb wspólnoty w zakresie kultury, w tym poprzez utworzony dom kultury, działający na podstawie aktu o jego utworzeniu oraz statutu nadanego przez organizatora, w którym określa się źródła finansowania. Z kolei z przeglądu uchwały Nr (...) Rady Miasta (...) z dnia 1 lipca 2004 r. w sprawie zmiany nazw oraz nadania statutów domom i ośrodkom kultury (...) wynika, że Dom Kultury (...) jest samorządową instytucją kultury posiadającą osobowość prawną oraz samodzielnie gospodarującą przydzieloną i nabytą częścią mienia. Z dalszego przeglądu wynika, że organizatorem tej instytucji jest (...), a Dyrektora powołuje i odwołuje Prezydent (...), który to Dyrektor zarządza instytucją i reprezentuje ją na zewnątrz, aż wreszcie przychodami Domu Kultury (...) mogą być dotacje budżetowe.

Z powyższego wynika, że Obwiniona (...) może podlegać odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych, ponieważ zgodnie z art. 4 ust. 1 pkt 2 uodnfp, była w dacie popełnienia zarzucanego czynu kierownikiem jednostki sektora finansów publicznych, a Dom Kultury (...) mógł otrzymać dotację budżetową, co oznacza, że zastosowanie mają przepisy art. 150 pkt 3 ufp, że rozliczenie zawiera się w umowie, która określa w szczególności termin wykorzystania dotacji, nie dłuższy niż do dnia 31 grudnia danego roku budżetowego. Postanowienia te znalazły odzwierciedlenie w brzmieniu § 3 ust. 1 i 2 umowy nr (...), zgodnie z którym, wykorzystanie dotacji powinno nastąpić w terminie do dnia 31 grudnia 2020 r., a przez wykorzystanie dotacji należało rozumieć zapłatę za zrealizowane prace objęte zadaniem, na które dotacja została udzielona. Zgodnie z § 5 ust. 1 umowy nr (...), za prawidłowe wykorzystanie i rozliczenie dotacji celowej przekazanej tej samorządowej instytucji kultury odpowiedzialna była (...) – Dyrektor Domu Kultury (...). Zgodnie z art. 251 ust. 1 ufp, dotacje udzielone z budżetu jednostki samorządu terytorialnego w części niewykorzystanej do końca roku budżetowego podlegają zwrotowi do budżetu tej jednostki w terminie do dnia 31 stycznia następnego roku, z zastrzeżeniem terminów wynikających z

⁴ Dz. U. z 2024 r. poz. 609 ze zm.

⁵ Dz. U. z 2024 r. Poz. 87

Sygn. akt BDF1.4800.127.2023

przepisów wydanych na podstawie art. 189 ust. 4 ufp. Wreszcie zgodnie z art. 44 ust. 2 ufp, jednostki sektora finansów publicznych dokonują wydatków zgodnie z przepisami dotyczącymi poszczególnych rodzajów wydatków.

Mając powyższe na uwadze, GKO podtrzymała stanowisko RKO, że Obwiniona (...) naruszyła dyscyplinę finansów publicznych w rozumieniu art. 9 pkt 3 uondfp, poprzez niedokonanie w terminie zwrotu dotacji w należnej wysokości, tj. zwrotu dotacji niewykorzystanej do końca roku budżetowego 2020 w kwocie 24.000,00 zł, co jest sprzeczne z § 3 ust. 1, 2, 4 oraz 5 umowy (...) w celu wykonania uchwały nr (...) z dnia (...). zawartej w dniu (...). pomiędzy Miastem (...) a Domem Kultury (...), w imieniu którego działała p.o. Dyrektora (...)

Okoliczność braku zwrotu dotacji niewykorzystanej do końca roku budżetowego w kwocie 24.000,00 zł przedstawia dokument księgowy Nr (...), wyciąg bankowy (...) stanowiący załącznik nr 13 do zawiadomienia (k. 90 akt) oraz szczegółowy wyciąg z konta Domu Kultury „(...) z dnia 31 grudnia 2020 r. (k. 87 akt). Dotacja podlegała zwrotowi w terminie do dnia 31 stycznia następnego roku. Czasem naruszenia dyscypliny finansów publicznych jest dzień 1 lutego 2021 r., tj. dzień następujący po upływie terminu, w którym określone działanie (zwrot dotacji niewykorzystanej do końca roku budżetowego) powinno nastąpić.

Podobnie sytuacja się przedstawia ze środkami przelanymi przez Dom Kultury (...) w dniu 20 stycznia 2021 r. w kwocie 24.000,00 zł tytułem „Kaucja gwarancyjna aneks nr 1 z dnia 25.11.2020”, to znaczy, że GKO podtrzymała stanowisko RKO i uznała, że środki dotacji celowej wykorzystano po terminie wynikającym z § 3 ust. 1 umowy nr (...). Według § 3 ust. 1 i 2 umowy nr (...) wykorzystanie dotacji miało nastąpić w terminie do dnia 31 grudnia 2020 r., a przez wykorzystanie dotacji należało rozumieć zapłatę za zrealizowane prace objęte zadaniem, na które dotacja została udzielona. Czasem popełnienia ww. naruszenia określonego w art. 11 ust. 1 uondfp jest data dokonania ww. wydatku, tj. 20 stycznia 2021 r. Następnie GKO odniosła się do zarzutów sformułowanych w odwołaniu Obwinionej (...), w tym zarzutów dotyczących błędu w ustaleniach faktycznych polegającego na pominięciu i nieustaleniu w stanie faktycznym przyjętym za podstawę wydanego w sprawie orzeczenia faktu:

- zawarcia przez Dom Kultury (...) z Fundacją (...) umowy o zabezpieczenie roszczeń Domu Kultury (...) (...) polegającej na ustanowieniu kaucji gwarancyjnej na kwotę 24 000 zł na poczet dokonywania usunięcia usterek przez Fundację (...), która to umowa została zawarta poprzez wystąpienie Obwinionej pismem z dnia 31 grudnia 2020 r. (k. 103 akt sprawy) do Fundacji (...) oraz podpisaniem przez Dom Kultury (...) i

Sygn. akt BDF1.4800.127.2023

Fundację (...) porozumienia z dnia 31 grudnia 2020 r. (k. 100 akt), w którym to Fundacja wyraziła zgodę na wpłacenie kaucji gwarancyjnej do Domu Kultury (...); — dokonania przez Obwinioną, działającą w imieniu Domu Kultury (...), potrącenia przysługującej mu wierzytelności z tytułu kaucji gwarancyjnej w wysokości 24 000 zł z wierzytelnością przysługującą Fundacji (...) w wysokości 53 000 zł, co skutkowało umorzeniem wierzytelności wyższej do wysokości wierzytelności niższej, a następnie wypłatą na rzecz Fundacji kwoty 29 000 zł w dniu 31 grudnia 2020 r. (k. 100 akt sprawy) tytułem pozostałego do zapłaty wynagrodzenia, bowiem pozostała kwota 24 000 zł z wynagrodzenia wykonawcy została umorzona na skutek potrącenia.

W ocenie GKO, zawarta z kontrahentem kompensata wzajemnych zobowiązań na podstawie art. 498 k.c. i 499 k.c., czyli zapłata za usługę według faktury nr (...) z zobowiązaniem kontrahenta z tytułu kaucji gwarancyjnej w wysokości 24.000 zł, o której mowa w piśmie z dnia 31 grudnia 2020 r., nie ma zastosowania w okolicznościach niniejszej sprawy. obrońca Obwinionej powołał się na instytucję potrącenia i oświadczenia o potrąceniu, określoną w księdze zobowiązań Kodeksu cywilnego, która co prawda reguluje społeczną formę wymiany lub obrotu szeroko pojmowanych dóbr, usług lub pieniędzy, a nawet przyspiesza tę wymianę i obrót, ale nie wyłącza ustawowego terminu wykorzystania dotacji budżetowej, który nie może być dłuższy niż do dnia 31 grudnia danego roku budżetowego. Nie istnieje podstawa prawna, która umożliwiłaby zastosowanie instytucji potrącenia w sferze finansów publicznych, w którego wyniku zaistniałaby możliwość niedochowania terminu ustawowego dotyczącego wykorzystania dotacji.

W ocenie GKO, strony umowy nr (...) nie były ustawowo zobligowane do sporządzenia dokumentu ustanawiającego potrącenie w formie dokumentu zatytułowanego aneks do umowy, ponieważ potrącenie dokonywane jest na podstawie oświadczenia złożonego drugiej stronie, którego względem nie dookreślono jego formy. Nie ma więc znaczenia powołanie się obrońcy Obwinionej na brzmienie § 11 ust. 3 ww. umowy, że jej treść mogła zostać zmieniona w formie pisemnej pod rygorem nieważności. Należy zgodzić się z obrońcą Obwinionej, że strony nie zastrzegły w tym przypadku dodatkowego rygору w postaci zawierania aneksu do umowy, a jedynie przewidziały formę pisemną dla przyszłych zmian, i nie miało to wpływu na dochowanie ustawowego terminu wykorzystania dotacji budżetowej. Wreszcie należy zgodzić z obrońcą Obwinionej, że nie sposób przyjąć, że złożone w dniu 31 grudnia 2020 r. oświadczenia nie wywołały żadnych skutków prawnych pomiędzy stronami i nie zmodyfikowały treści tej umowy. Oczywiście jest, że oświadczenie

Sygn. akt BDF1.4800.127.2023

złożone drugiej stronie wywołało skutki prawne pomiędzy stronami i zmodyfikowało treść umowy, ale nie uchyliło prawnego obowiązku dochowania terminu ustawowego i nie mogło zmodyfikować terminu wykorzystania dotacji budżetowej, który nie mógł być dłuższy niż do dnia 31 grudnia danego roku budżetowego.

Wobec tak przyjętej interpretacji stanu faktycznego i prawnego, bezzasadny stał się zarzut obrońcy Obwinionej polegający na przyjęciu, że Obwiniona nie wykorzystała udzielonej dotacji do końca roku budżetowego 2020, w sytuacji, gdy wykorzystanie dotacji przeznaczonej na zapłatę wynagrodzenia na rzecz Fundacji (...) nastąpiło w całości w dniu 31 grudnia 2020 r. poprzez zapłatę całego wynagrodzenia, zaś kwota 24 000 zł stanowiła od daty zawarcia umowy o ustanowienie kaucji gwarancyjnej i dokonania potrącenia, kwotę zabezpieczoną na poczet należytego wykonania umowy.

Podobnie sytuacja przedstawia się z ostatnim zarzutem naruszenia przepisu prawa materialnego przez jego nieprawidłową wykładnię, tj. art. 11 ust. 1 uoondfp w zw. z art. 44 ust. 2 ufp, polegającym na uznaniu, że brzmienie § 3 ust. 1 umowy nr (...) stanowi przepis dotyczący poszczególnych rodzajów wydatków, o którym mowa w art. 33 ust. 2 ufp.

Reasumując, GKO uznała, że zastosowanie instytucji potrącenia w dniu 31 grudnia 2020 r. poprzez złożenie oświadczenia o potrąceniu stanowiło nieskuteczną i bezpodstawną próbę zmiany terminu ustawowego wykorzystania dotacji. GKO w pełni podzieliła stanowisko RKO w aspekcie wskazania w aneksie do umowy niekorzystnego dla zamawiającego terminu, tj. dnia 31 grudnia 2020 r., do odebrania przedmiotu umowy i rozliczenia dotacji budżetowej. Trafnie RKO zwróciła uwagę, że przesunięcie terminu wykonania umowy na 31 grudnia, tzn. ostatni dzień wykorzystania dotacji otrzymanej od gminy, niosło za sobą niebezpieczeństwo niewykorzystania środków, co też się stało. W ocenie GKO, właściwym wzorcem postępowania byłoby możliwie najkrótsze wydłużenie terminu realizacji zadania w aneksie nr 1.

O ile GKO podziela przywołaną przez RKO generalną zasadę obligatoryjności, która winna przyświecać kierownikowi jednostki sektora finansów publicznych, oznaczającą bezwzględny i rygorystycznie przestrzegany obowiązek stosowania określonych przepisów ustawowych, co stanowi warunek poprawności oraz skuteczności realizacji przypisanych zadań, to GKO nie podzieliła zdania RKO, że nie zaistniała żadna z okoliczności określonych w art. 78 ust. 1 uoondfp. W następstwie powyższego wyводу i dogłębnej oceny materiału zgromadzonego w sprawie, GKO doszła bowiem do konstatacji, że zaistniały okoliczności, o których mowa w art. 78 ust. 1 pkt 7 w zw. art. 28 ust. 1 uoondfp. Za przyjęciem tak postawionej tezy

Sygn. akt BDF1.4800.127.2023

przemawia wiele argumentów. Przede wszystkim GKO nie uznała, że Obwiniona zachowała się według pożądanego wzorca zachowania zgodnego z prawem, ale jej zachowanie niezgodne z prawem i okoliczności towarzyszące temu zachowaniu stanowią podstawę niedochodzenia odpowiedzialności. Do tych okoliczności należy zaliczyć niewielką kwotę dotacji, względem całego stanu finansów publicznych, a nawet stanu budżetu organizatora Domu Kultury (...), tj. Miasta (...), której przed dniem 31 grudnia 2020 r. nie udało się rozliczyć. Ponieważ nie można wykazać uszczuplenia środków publicznych, to nie zaistniał negatywny skutek finansowy.

Nie sposób nie wspomnieć, że długość okresu opóźnienia w odebraniu przedmiotu umowy i rozliczeniu dotacji była stosunkowo niewielka, a także nie można mówić o ciągłości naruszeń, bowiem naruszenie miało charakter incydentalny i jednorazowy. Zasadnie można też wspomnieć o świadomości Obwinionej (...) w przedmiocie istnienia obowiązku odebrania przedmiotu umowy i rozliczenia dotacji w dniu 31 grudnia 2020 r., a także dążenia do zrealizowania zadania w najkrótszym terminie. Świadczy o tym nieskuteczna próba zminimalizowania zmaterializowanego ryzyka niewykorzystania środków przed końcem 2020 r. poprzez złożenie oświadczenia o potrąceniu w celu pominięcia ustawowego terminu. Tego typu zabieg zabezpieczyłby interes Domu Kultury (...), gdyby nie istniała podległość tej jednostki prawnemu reżimowi przepisów o finansach publicznych i ich dyscyplinie. Kolejną kwestią zasługującą na uwagę jest szkodliwość czynu. O ile w następstwie zaistniałych naruszeń można mówić o szkodliwości prawnej, bowiem GKO podtrzymuje tezę o szczególnym charakterze wydatku jakim jest dotacja, który niejednokrotnie stanowi istotną pomoc, ale podlega szczególnym zasadom otrzymania tej pomocy i rozliczenia jej, co uzasadnia wzmożoną kontrolę podmiotów otrzymujących dotacje, to nie można mówić o szkodliwości społecznej. Z perspektywy GKO, w tym przypadku cel zrealizowania przedmiotu umowy i jego znaczenie dla społeczności lokalnej w warunkach pandemii COVID-19 (bowiem pasieka umiejscowiona w plenerze dawała ludziom z depresją w okresie izolacji dodatkową przestrzeń) nie był mniej istotny, aniżeli cel dochowania ustawowego terminu, przy uwzględnieniu wszystkich towarzyszących okoliczności. Biorąc pod uwagę wszystkie ustalenia w sprawie, zwłaszcza okoliczności towarzyszące zachowaniu niezgodnemu z prawem, GKO uznała, że nie będzie dochodzić odpowiedzialności w następstwie stwierdzonego naruszenia dyscypliny finansów publicznych, ponieważ jego stopień szkodliwości dla finansów publicznych jest znikomy.

Uwzględniając powyższe, Główna Komisja Orzekająca orzekła, jak w sentencji.